

אחזור לחיפה!
(המשך מעמוד 18)

● **אתה מרגיש קרוב יותר ליהודים מיזרחים מאשר ליהודים אשכנזים?**

באופן תרבותי כן, ובאופנים אחרים זה תלוי ברעות של כל אדם. אני לא יכול לומר שכל האשכנזים רעים, אבל המנהיגות רעה ומוכילה להתנהגות רעה.

● **יש, לדעתך, הבדל בין 20 השנים מ-1948 ל-1967, לבין 20 השנים מאז 1967 ועד היום?**

במילחמת 1967 המנהיגות הישראלי לא יכלה להמשיך ולהחזיק את המסוכה על פניה, והם היו כליכך ארוגנטיים שזה הוביל למה שקורה היום. אם אחרי מילחמת 1967 הם היו נסוגים מכל השטחים והיו מכריזים שהם רוצים רק שלום ולא שטחים, והיו מבקשים שבשטחים האלה לא יהיה צבא, הם היו מקבלים תמיכה של כל מדינות העולם. אבל אז הם היו נגד ועכשיו הם מתחילים לדבר. זה ההבדל העיקרי.

● **אבל אם ישראל היתה נסוגה מהשטחים ב-1967, לא היתה קמה מדינה פלסטינית.** שלא קרה, כי המילה אם לא מתייחסת למציאות.

הבת רסנה, לברה ועם אמה

אמרתו לעצמי שאם לא אוכל להבטיח לה תנאים אנושיים, אומר אוהרי

כשנעשיתי מורה, חשבתי שזה יהיה זמני. לא היה לי עדיין ברור מה יהיה. אחר-כך, כשנולדו לי שני ילדים, חרלי תי לשאול עצמי מה אני רוצה. החיים גילגלו אותי.

לרובנו זה קורה כך. אני מעריצה אנשים העושים מה שהם רוצים, אנשים שחשבו מה ברצונם להיות, איך ברצונם להיות והם מגשימים זאת!

האם אני חשה בפיספוס? כיושבת ראש של אירגון המאגר בתוכו יותר מ-20 אלף מורים, זה מפתיע לומר. אבל כן, לפעמים אני מרגישה בפיספוס.

דברים שהם אמת, אבל הרעת נותנת שלא ייאמרו. אני פוגעת באנשים. לא אתם מק' ללת, אלא פוגעת בצ'יפורינפשמ.

איך אני מתנהגת אחרי שאני פוגעת? אין מה להתחרט, אין מה לבקש סליחה. אני פשוט שוכרת את הראש, איך לבנות מחדש קשרים שחשוכים לי. אני דווקא רגישה לסבל של הזולת, רגשנית.

● **מוסיקה: "כשרע לי,**

יש לי בטהובן!"

● **שהייתי קטנה** — לא תצחקי? — רציתי להיות מוסיקאית. ניי גנתי שנים רבות בכינור.

בתנועה (השומר-הצעיר) שרת. הייתה, כמוכן, הסולנית.

זמרת? כן, רציתי להיות מין צירוף כזה של מוסיקאית-זמרת. כפי הנראה לא היתה לי די התמדה. עד עצם היום הזה אני חובבת-מוסיקה מושבעת. כש רע לי, יש לי בטהובן. זאת לא אתם פראזה — אני חיה עם בטהובן הרבה. כן, זה אומר שרע לי ולבד לי הרבה. אחר-כך, כאישה שלב, רציתי להי יות חלוצה, חלוצה מהפכנית!

מצליחה. אל תשאלו פרטים על מיפ' לגות. אבל במיפ'לגות היו שוחקים או' תי רקדק.

מרוע? שאלת אותי קודם אם אני מניפולטיבית. אז לגבי עצמי — לא. בענייני האישיים — לא. אין לי כוח לקום בכל בוקר ולחשוב איך לסדר את ההוא נגד ההוא ובעד ההוא...

אני עדיין סומכת על תכרים — אני מאמינה ואוכלת אותה, ממשכה להי אמין ואוכלת אותה שוב. אבל אני לא מסוגלת לחיות אחרת. אני לא אשה מתחכמת.

● **מיגרעת: "אני**

פוגעת באנשים!"

● **אני, כמו רוב הנשים, אימפולסי** בית. אני דווקא עוברת על עצמי בקשיחות, שלא להתפרץ.

מרוב שאני עוברת על עצמי, כש כבר עולה לי הסעיף ואני מאבדת שליטה — אני איזמה.

יש לי פה — לא מאחלת לאף-אחר להיכנס לפה שלי. אני מקללת ברומי נית. אני במילחמה מתמדת לרוב את האימפולסיביות שלי. אני אומרת רב' רים קשים, מטיחה לאנשים בפנים

איגוד מיקצועי? אשה שתהיה מנהיגה של איגוד מיקצועי? היא חייבת — מוכרחת! — להיות מרשעת, כלבתא, קשה, אשתי-ברזל.

ברחות על חשבונני? לא מעוים. אבל אומרים דברים כליכך מרושעים! יצרו לי תרמית של קשוחה, לא-נשית. זה נורא הפריע לי בתחילה. אפילו ניסיתי להילחם בכך. אחר-כך ניסיתי להתרגל. זה פגע בי. זה פגע במובן החברתי.

וזה חלק מהתפיסה הפטרנליסטית הקיימת עדיין נגד נשים. המוסכמה היא שאשה צריכה להיות חתולה, נשית, נשלטת. אז אם אשה היא עצמאית, מנהיגה בזכות עצמה — משהו חייב להיות משובש אצלה, היא לא נשית! לא צפיתי מראש שזה יהיה היחס אלי, אבל מי שמכיר אותי בחיים, יודע שאני לא קשוחה, גברית.

נפגעתי מדבר נוסף: מהניסיון לה- ציג אותי כעסקן לא-מחוקצע. אני בכי לל לא מגדירה עצמי כ"עסקנית". עוב- דה — אני ממשכה לעבוד כמורה (בכית-הספר התיכון העירוני בהרצ' ליה). אין לי זהות פוליטית, ואינני משד תייכת לשום מנגנון מפלגתי. בתחום העסקנות הפוליטית? אין לי, לפי שעה, שום שאיפות.

יש לי בעיות רבות עם כפליה-תפ' קידים: מורה ויושבת-ראש אירגון המר רים התיכונים. ראשי-העיר הנוכחי בהרצליה (אלי לנראו) איננו מכבד כל שני התפקידים שלי. אם יש בעיה

קלילות ברומנית

התפקידים האחרונים שלי היו כרוכים בנסיעות רבות ברחבי-הארץ. לא-אחת אני מוצאת את עצמי בשעה 1 בלילה בכבישים. רגשתי אקדח. מה זה, פחדתי? לי- עיתים נהגתי בלילה בוואדי מילק, בוואדי-ערה.

אילו היו שומעים אותי מקללת בכבישים! אל תרימי נבה — רק אתמול לימדו אותי קללה חדשה ברומנית. לך זה לא יגיד כלום, אבל מי שיבין את התוכן — יקפא במקום! כן, בכביש... כבר ירקו בי בכבישים, שלחו אותי לעבוד בתל- ברזך... בגילי זאת דווקא מתמאה.

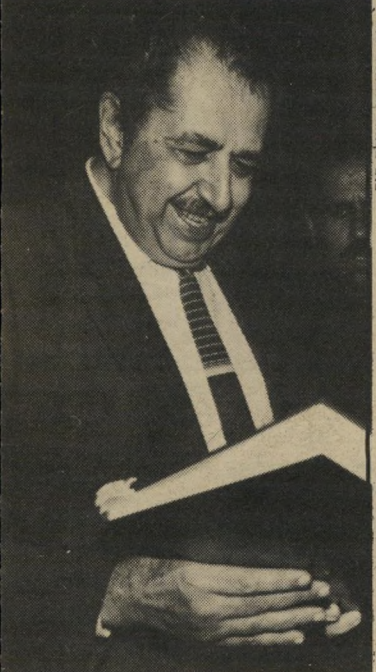
איזו נהגת אני! אילו הייתי גבר, הייתי מגדירה את עצמי כ"נהג-מעולה". פגשת פעם גבר שלא מגדיר את עצמו כך? אני לא גבר, אז למה שאגדיר את עצמי כך? כש- שולחים אותי בצעקות ל- מיטבח, אני מתחילה לקלל — ואיזה קללות! כבר הזהירו אותי שמוחים אותי, בייחוד בעת שבייתות שאנחנו בי- כותרות, וזה לא הינוכי.

מקומית בהרצליה — אני מופצצת במיברקים. אני, ולא מישרדי האירגון. לילה אחד הגיעו הנח, לרחוב מתחת לבנייני-המגורים שלי, וצעקו: "שרשינה באייר! שרשינה!" הרחוב כולו הת' עורר. היה לי כליכך לא-נעים! היו אלה אנשים מערייית הרצליה, ככה עם איזה מדים.

מה הלאה? אני עוד לא יודעת. אני מכהנת שש שנים בתפקיד. אני חכמה טיפשה, את יודעת מה זה? עבור איר- גון-המורים איבק עד הסוף המר, אבל עבור עצמי... אני תפרנית, לא דואגת די לענייני.

כעת התחלתי בקרנצה שלישית בתפקיד (משך כל קרנצה הוא שלוש שנים). באמת אינני שייכת לשום מיפ' לגה, ואין בכונתי לקפוץ בקרוב על שום עגלה.

כשתחיל הנושא של בניית הרשי- מות לכנסת, הבחירות הפנימיות, רמזו לי שאולי הייתי מציגה את מועמדותי, עקב מחסור בפיגורות נשיות, הייתי

ענת סרנסקי, העולם הזה

אליהסן בזנווה

אני זוכר כל חור בכרמל?

● **מה, לדעתך, יקרה בכינוס הקרוב של המועצה הלאומית הפלסטינית?**

אני מקווה שהמועצה תסכים להקים ממשלה פלסטינית גולה.

● **ואתה חושב שרוב מדינות העולם יכירו בממשלה בזאת?**

עכשיו אנחנו מוכרים עליידי 94 מדינות, שבהן יש 52 שגרירויות ריש- מיות ועוד 42 מישרדים של א"ש.

● **אבל זה לא מספיק.** זה לא מספיק?

■ ■ ■

● **אני שמה לב שאתה מאוד עייף.** אתה אוהב את החיים האלה שדורשים ממך להקדיש את כל זמנך לשיחות ולהתרוצצות סביב העולם?

זו לא שאלה של אוהב או לא אוהב. אלה החיים היחידים שאני יכול לחיות כדי למלא את חובותי לעם שלי ולמדינה שלי.

● **בארץ התעוררה לפני חו' דשים אחרים סערה בעיקבות גילוי על מסר ששמיר העביר לאש"ף דרך ניקולאי צ'אוש'ס' קו, נשיא רומניה.** היה מסר כזה?

כן, היה מסר דרך צ'אוש'סקו, שבו שמיר דיבר על האוטונומיה.

● **ומה עניתם למסר הזה?** אמרנו לא, אנחנו מצטערים.

● **ופרס לא העביר אליכם מסר?** לא, הוא מאוהב במלך חוסיין.

ציון צפריה, העולם הזה

שושנה בייאר (בתמונה מבווימת)

מעט מאוד נדרים מסוגלים להרגיש בטוב עם אשה חכמה וחזקה?